

HÜTTENFENSTER

Das Aug, dunkel:
als Hüttenfenster. Es sammelt,
was Welt war, Welt bleibt: den Wander-
Osten, die
Schwebenden, die
Menschen-und-Juden,
das Volk-vom-Gewölk, magnetisch
ziehts, mit Herzfingern, an
dir, Erde:
du kommst, du kommst,
wohnen werden wir, wohnen, etwas

– ein Atem? ein Name? –

geht im Verwaisten umher,
tänzerisch, klobig,
die Engels-
schwinge, schwer von Unsichtbarem, am
wundgeschundenen Fuß, kopf-
lastig getrimmt
vom Schwarzhagel, der
auch dort fiel, in Witebsk,

– und sie, die ihn säten, sie
schreiben ihn weg
mit mimetischer Panzerfaustklaue! –,

geht, geht umher,
sucht,
sucht unten,
sucht droben, fern, sucht

mit dem Auge, holt
Alpha Centauri herunter, Arktur, holt
den Strahl hinzu, aus den Gräbern,
geht zu Ghetto und Eden, pflückt
das Sternbild zusammen, das er,
der Mensch, zum Wohnen braucht, hier,
unter Menschen,
schreitet
die Buchstaben ab und der Buchstaben sterblich-
unsterbliche Seele,
geht zu Aleph und Jud und geht weiter,
baut ihn, den Davidsschild, läßt ihn
aufflammen, einmal,
läßt ihn erlöschen – da steht er,
unsichtbar, steht
bei Alpha und Aleph, bei Jud,
bei den andern, bei
allen: in
dir,
Beth, – das ist
das Haus, wo der Tisch steht mit
dem Licht und dem Licht.

חלון סוכה

הַעֵינַן, תְּשׁוּבָה
פְּחִלּוֹן שֶׁל סֶפֶה. לֹמְקֹת
מִה שְׁהִיָּה עוֹלָם וְנִשְׁאַר עוֹלָם: אֵת מִזְרַח
הַיְדוּדִים, אֵת
הַמְדַרְכָּפִים, אֵת
הָאֲנָשִׁים-וְיִהוּדִים,
אֵת הַעַם יִשְׂרָאֵל-עֵנִי, מִלְּשֹׁכַת
כְּאֲבָן שׁוֹאֲבֵת. בְּאֲצִבְעוֹת הַיָּד, אוֹתִי,
אֲדַמָּה:
אֵת בָּאֵה, בָּאֵה,
יוֹם אֶחָד עוֹד נְגוּר, נְגוּר, מְשֻׁהוּ:

- נְשִׂימָה? שָׁם? -

מִהֶלֶךְ בֵּיתוֹם,
רְקוּדֵי, גִּלְמֵי,
כְּנֶרֶת-
מִלְאָף, טַעוֹן נַעֲלָם, רִגְלוֹ
פְּצוּעָה עַד זֹכ זֹכ דָּם, רֵאשׁוּ
גִזּוּם מַעֲמָם
הַכָּרָד הַשְּׁחֹר
שִׁירָד וְשָׁם, בּוֹיטְפֶטְקִי,

★

לְהֵיכָן נִשְׁמָטָה לִי הַמַּלְאָה שְׁהִיָּה בֵּית-אֱלֹמֹת:
לְעוֹרֵן הַשְּׂמִימִי מַעֲבָר לַמִּצַּח,
וְשָׁם, מִלִּזְהָרַק וְרַפֶּשׁ,
חִי פְּרַח-שְׂבַעֲתֵי-הַכּוֹכָב עִמּוֹדִי.

תְּרוּחִים בְּבֵית-לִילָה, נְשִׂימָה פֶּחִי,
הַעֵינַן שְׁפָתָה לְתַמְנוֹת -
וּכְכֹל זֹאת: שְׁתִּיקָה וְקוּפָה, אֲבֹן
הַעוֹקֶפֶת אֵת מִזְרְגוֹת הַשָּׁטָן.

נוֹתֵן לוֹ לְכַבּוֹת - הִנֵּה הוּא נֹצֵב,
סָמוּי מַעֲיִן, נֹצֵב
לְצַד אֶלְפָּא וְאֶלְף, לְצַד יוֹד,
לְצַד הַשָּׂאֵר, לְצַד
כָּלֶם:
כָּוִי

בֵּית - פְּלוֹמֵר
הַבֵּית בּוֹ נֹצֵב הַשְּׁלֵחֵן וְעַלְיוֹ

הָאוֹר וְהָאוֹר.

- נָהֵם, שְׁרַעוֹ אוֹתוֹ, הֵם
כּוֹתְבִים אוֹתוֹ לְאֵל,
כְּאֶגְרוֹף-שְׂרִיּוֹן מִיִּמֵי: -

מִהֶלֶךְ, סוֹבֵב וּמִהֶלֶךְ,
מִתְפַּשׁ,
מִתְפַּשׁ מִטּוֹה,
מִתְפַּשׁ מִעֲלֵה, הִרְחֵק, מִתְפַּשׁ
כְּעֵינִים, מוֹרִיד אֶרְצָה
אֶלְפָּא קִנְטָאוֹרִי, אֶרְקָטוֹרוֹס, מוֹסִיף וְנוֹטֵל
אֶת קִנְרֵן הָאוֹר מִן הַקְּבָרִים,

הוֹלֵךְ לְגִטּוֹ וְלַעֲדוֹן, קוֹטֵף וּמְקַבֵּץ יַחַד
אֶת קְבוּצַת הַכּוֹתְבִים שֶׁהוּא,
הָאֵדָם, צְרִיף לֵה לְמַגְוִרִי, כְּאוֹ,
כִּינֵי כְּנִי-אֵדָם,

צוּעֵד
עַל פְּנֵי הָאוֹתוֹת וְנִשְׁמַת
הָאוֹתוֹת כַּת-הַפְּנוֹת-אֶלְמוֹת,
הוֹלֵךְ אֶל הָאֶלְף וְהַיּוֹד וּמוֹסִיף לְלֶכֶת,

כּוֹנֵה אוֹתוֹ, אֶת מַגְוִרֵי, נוֹתֵן לוֹ
לְהַתְּלַקֵּת, פָּעַם אֶחָת,

OKNO SZAŁASU

Oko, ciemne:
jak okno szałas. Gromadzi w sobie to,
co światem było, co światem pozostaje: wędrujący
wschód, tych
unoszących się, tych
istot ludzkich-i-Żydów,
lud-z-obłoku, magnetycznie
przyciąga cię, palcami serdecznymi,
ku sobie, ziemia:
i ty przychodzisz, przychodzisz,
zamieszkamy w końcu, zamieszkamy, cóż to

– oddech? imię? –

błądzi nad osieroconą ziemią,
tanecznie, koślawo,
skrzydło
anioła, obciążone tym co niewidzialne, ze
stopą boleśnie otartą, głowa
natrętnie ostrzyżona
czarnym gradem, który
spadł też tam, w Witebsku,

– i oni, ci którzy ją obsiali, ci
ją anulują
mimetycznym przeciwpancernym szponem! –,

idzie, błądzi,
szuka
szuka u dołu,
szuka na górze, daleko, szuka
okiem, sprowadza
Alfa Centauri w dół, Arktur, sprowadza
promień światła z grobów,

idzie do getta i Edenu, obrywa
i układa konstelacje w których on,
istota ludzka, ma potrzebę zamieszkać
tutaj,
wśród ludzi,

kroczy
śród liter i liter duszy śmiertelnej-
nieśmiertelnej,
idzie od alef do jud, i idzie dalej,

buduje sobie gwiazdę Dawida, pozwala jej
wybuchnąć, raz,

pozwala jej wygasnąć – tam ona stoi,
niewidoczna, stoi
przy alfie i alefie, przy jud,
i innych, blisko
wszystkich: w
tobie,

bet, – to znaczy
dom, gdzie stoi stół ze

światłem i światłem.